

LÁSKA

o Římě

Průvodce pro zamilované

Mark Lamprell

Láska v Římě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Mark Lamprell

Láska v Římě – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

LÁSKA *o Rímě*

Průvodce pro zamilované

Mark Lamprell

Pro Klay, jako vždy

Tato kniha vznikla *en plein air*, většinou v blízkosti památníků, v ulicích a náměstích Říma. Příběh se odvíjí zhruba na třiceti různých místech. Některé detaily, například jména a popis hotelového vybavení, jsou fiktivní, ale všechno ostatní je ryzí realita.

Mark Lamprell

náměstí
Piazza del
Popolo

Via Margutta

← směr k
Bazilice sv. Petra

Via della Conciliazione

Andělský most

VIA
DEI
CONDOTTARI

VIA
DEL
CORSO

Via di San Simone

PANTHEON

Arco di
Santa Margherita
Acetari

Via dei Cappellari

Campo de
Fiori

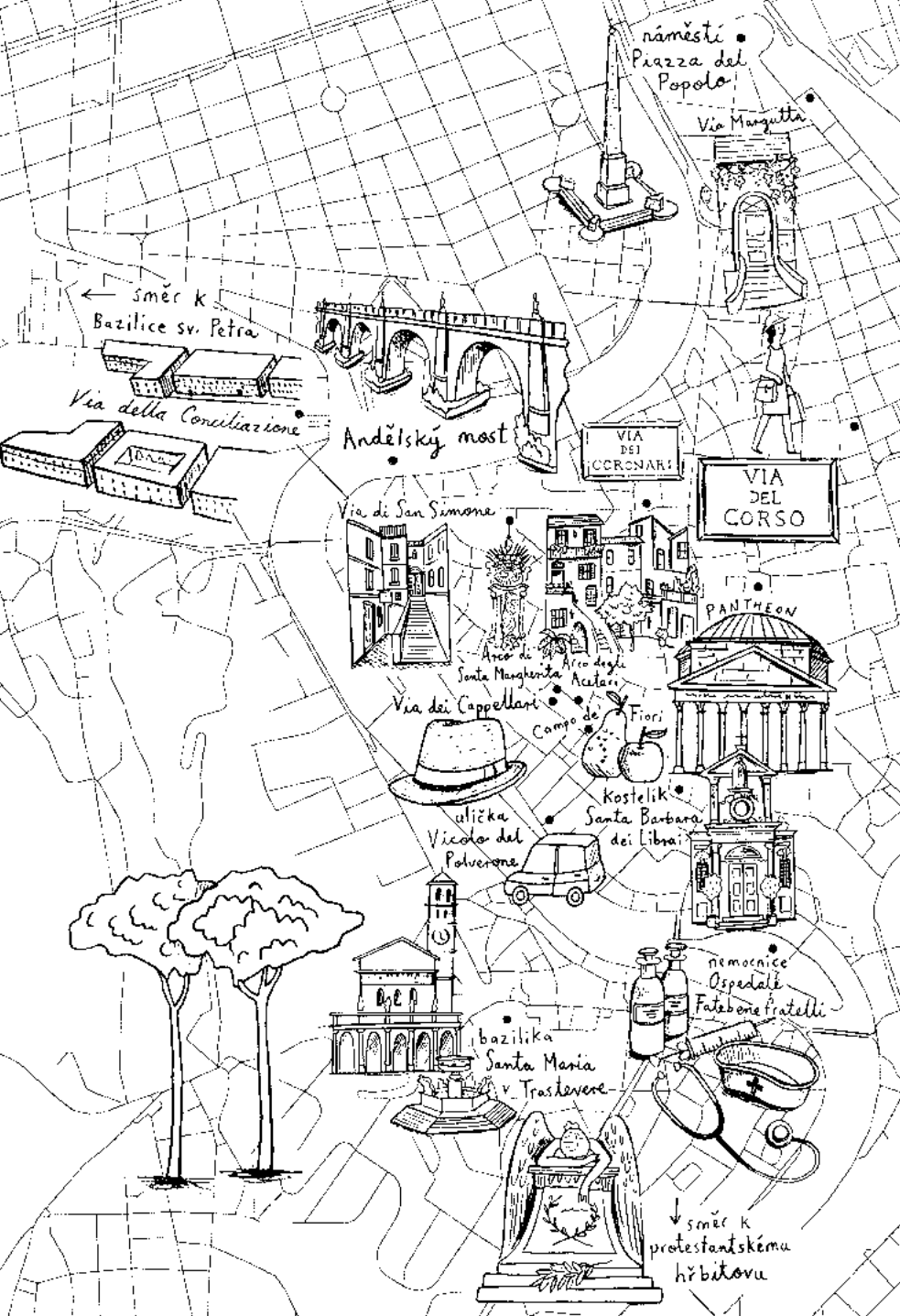
ulička
Vicolo del
Polverone

Kostelík
Santa Barbara
dei Libri

nemocnice
Ospedale
Fatebenefratelli

bazilika
Santa Maria
v Trastevere

↓ směr k
protestantskému
hřbitovu

chrám
Trinità
dei
Monti

ŠPANĚLSKÉ SCHODY

Kostel Maria della
Concezione dei
Cappuccini

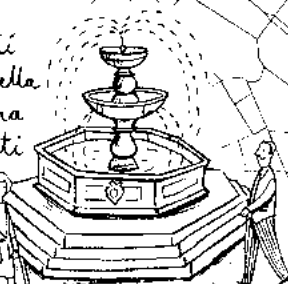
náměstí
Piazza della
Madonna
dei Monti

NÁDRAŽÍ
TERMINI

KOLOSEUM

směr k cikánskému
táboru La Barbuta

Rim

Obsah

Prolog.....	11
1 New York, New York.....	14
2 Londýn.....	22
3 Leonardo da Vinci I.....	29
4 Všechny cesty.....	37
5 Svatý Kryštof a jízda po Vicolo del Polverone.....	46
6 Piazza della Madonna dei Monti	56
7 Via dei Coronari	65
8 Dobrý anděl z via Margutta	72
9 Andělský most.....	81
10 Via di San Simone	91
11 Hotel San Marco.....	99
12 Koloseum.....	108
13 Arco di Santa Margherita	121
14 Španělské schody.....	134
16 Santa Barbara dei Librai.....	154
17 Stazione di Roma Termini – Giovanni Paolo II .	163
18 La Barbuta	171
19 Svatá Barbara.....	182
20 Vatikán.....	191
21 Arco degli Acetari.....	201
22 Lungotevere degli Altoviti.....	212
23 Il piramide a mrtví protestanti	222

24	A závěr ve Via Margutta	231
25	Un colpo d' aria	241
26	Anděl smutku.....	249
27	Leonardo da Vinci II.....	256
28	Gravitační síla modré dlaždičky	264
29	Sen	276
	Epilog.....	282
	Poděkování.....	286
	Slovníček italských slov a frází	287

Prolog

*... žádný člověk není víc než vlna věčně se šířící vesmírem,
měnící se z minuty na minutu.*

Nicola Tesla

Nechte si vyprávět o Římě, mém milovaném Římě, tak starém, že se mu přezdívá *věčné město*, jenž tu byl odjakživa a bude navždy. Řím si je jistý svou vlastní velkolepostí, svým ctihodným postavením, svou neporovnatelností – a přesto si nemůžu pomoci a musím ho porovnávat.

New York, Paříž, Londýn – každé velkoměsto – má svoje neodolatelné kouzlo, ale Řím natolik překypuje příběhy světců i hříšníků, mučedníků i tyranů, milenců i bojovníků, že k sobě člověka přitahuje jako černá díra. A pokud se budete dost dlouho loudat po náměstích a kolem pamětihodností, budete si připadat ztracení i současně nalezení, ohromení velkolepou slavnostní přehlídkou historie a opojení tou chátřející krásou. Řím, vybudovaný z velkolepých a velikášských snů, v plné nahotě obnažuje zklamání ze skutečnosti vytvořené realisty. Řím každého poznamená navždy. Něco ve vás bude to město do smrti milovat.

Naslouchejte pečlivě a uslyšíte jeho sloupy zvučet jak struny harf, rozehrané všemi, koho město okouzilo už před vámi, a to včetně císařů, papežů, hrůzovládců, snílků,

vědců, umělců, ale také milenců. Dívejte se pozorně pod povrch uměleckých děl a zázraků a zjistíte, že se tu nenabízí nic všedního ani nudného. Dokonce i odtokové kanály se vyznačují vlastním druhem krásy.

Řím je město, které budí vášně, rozněcuje smysly a milenci si tu padají do náruče. Jako by se v něm odvíjely zázraky – ale já vám prozradím, co se odehrává ve skutečnosti.

Jak to vím?

Byl jsem tu od začátku.

Byl jsem tady, když Romulus zabil Rema.

Byl jsem tady, když Augustus oblékl město do mramoru.

Byl jsem tady, když na obráceném kříži ukřižovali Petra kvůli lásce ke Kristu.

Byl jsem tady, když Michelangelo vzdoroval papeži z lásky ke svému stropu.

Byl jsem tady, když se Kristýna z lásky k víře vzdala svého královského trůnu.

Jsem tady dnes a zůstanu tu ještě předlouho po vašem odjezdu.

Na mé vizitce, pokud bych nějakou měl, by stálo: „Kvantový mechanik.“ Ti s klasickým vzděláním mé poslání už zřejmě uhodli. V moderním světě jsem už dávno upadl do zapomnění, ale za starých časů jsem byl znám jako *genius loci* – duch místa, jenž má za úkol inspirovat a klást výzvy. Řada z mých kolegů se chlubí, že to jejich zásluhou se díla Leonarda či Caravaggia povznesla až za hranici geniality. Takovým úspěchem se já, bohužel, kasat nemohu, protože přebývám v římských podlahách a stěnách, a třebaže moje

přítomnost umocňuje jejich krásu, jde o pouhý vedlejší produkt mé odbornosti, což je – a odjakživa bylo – přesložitě a umné piklení s tajnostmi lidského srdce. Já jsem, konkrétně a stručně řečeno, Duch lásky.

Nechte se vést, chcete-li, a sledujte mě při práci.

První krok: shromáždíme herce. První zastávka: všemožné kouty na celém světě...

New York, New York

„Můžete mi, prosím, říci, kudy se mám odsud vydat?“

„To závisí do značné míry na tom, kam se chceš dostat,“
řekla kočka.

Lewis Carroll, *Alenka v říši divů*

Vysokým jižním oknem proudila do pracovny sluneční záře, protkaná roztančenými zrnky prachu. Srážely se a vířily těsně nad starcovou hlavou, zpola chaos a zpola předem daný řád, utkvělost i pohyb v jediném současném okamžiku. Některé z částic se snesly k podlaze, ale stejné množství jich samovolně, bez viditelného impulzu, vzlétlo vzhůru k nebi. *Copak pro ně zákon gravitace neplatí?* divila se Alice v duchu.

Pod profesorovou pracovní hučel a trubil New York, a ačkoliv si Alice byla skoro jistá, že *kolem* se skutečně rozkládá velkoměsto, častokrát se jí zmocnil dojem, že s ním tam existuje ještě další velkoměsto, na dosah, ale přesto skryté vinou jejího nedokonalého vnímání reality. V tom Druhém světě ji nikdo neodsuzuje ani jí neotlouká o hlavu, že je moc chytrá nebo moc hloupá, protože záko-

ny – stejně jako zákon gravitace, jenž jí před očima právě popíral sám sebe – tam neplatí. V tom jiném prostoru zkrátka není pro zákony místo. Občas by tam s chutí utekla.

Profesor Stoklinsky vzhlédl a usmál se očima; divoká houština pačesů a moudrost. Alice zmobilizovala všechnu sílu na jeho kázání. Kupodivu nepronesl ani slovo a opět se soustředil na práci.

Toho se děsila předem, tak důkladného zkoumání. Tolik si od ní sliboval! Přistupoval k ní jako k zázraku, ale Alice si ve svém zralém věku devatenácti-skoro-už-dvaceti-jar byla jistá, že k výjimečnosti má předaleko. Musela to vědět nejlíp, protože patřila do rodiny složené výhradně z výjimečných osobností.

Alicina matka byla původně vycházející hvězdou v BalletMet v městě Columbus ve státě Ohio, dokud při zkoušce *Louskáčka* nepropadla nezajištěnými padacími dvířky v pódiu a v noze od kotníku dolů si neroztříštila devětatřicet kůstek z celkových dvaapadesáti. Během dlouhé rekonvalescence se zabavila studiem práv a v současné době pracovala jako řídící partner v prosperující právnické firmě na Wall Street. Alicin otec, uznávaný oftalmolog, trávil všechn svůj volný čas v Indii, kde navracel zrak lidem, kteří neměli přístup k lékařské péči, navíc si ji beztak nemohli dovolit. Starší bratr vystudoval po otcově vzoru medicínu, stal se držitelem Rhodesova stipendia a momentálně na Klinice Mayo získával praxi v oboru chirurgie močových cest. Mladší sestra na sebe nedávno upozornila tím, že už jako studentka prvního ročníku Harvardovy univerzity vybojovala stipendium Jacoba Wendella. Každý

člen rodiny exceloval lehce a samozřejmě téměř ve všem, na co kdy sáhl.

Což ale neplatilo pro Alici. Neplanula vášni pro cokoliv konkrétního, ale – pravda – s oblibou pozorně zkoumala odstín, hustotu a intenzitu barev každického předmětu ve své blízkosti. Jako vůbec první vzpomínku na dětství si vybavuje, jak se schovává v matčině prostorné šatně a všechno oblečení přerovnává podle barev. Začala u halenek. Tmavě rudé halenky, fialové, modré, zelené, limetkové, žluté, krémové, oranžové, červené, vínové. Bílé halenky vložila mezi žluté a krémové, třebaže, technicky vzato, bílá není součástí spektra. Matku to nejprve nadchlo, ale když Alice stejný proces zopakovala i v šatníku svých sourozenců, nechala ji otestovat pro podezření na autismus.

Ve čtrnácti Alice zahala o svém věku a sehnala si na částečný úvazek práci v oděvním butiku tři vchody za rohem Osmdesáté třetí a Madisonu. Nadine, majitelka stejně pojmenovaného butiku, velmi brzy rozpoznala Alicin cit pro barvy a totéž se týkalo i zákaznic, které se před nákupem vždycky sháněly po Alici, aby si nechaly poradit právě od ní. Nadine dokonce vzala Alici do Chicaga na oděvní a módní veletrh *Say Yes to Life, Love and Style Fashion Week*. Alici těšilo, že vyniká aspoň v něčem. A současně s narůstajícím sebevědomím se rozrůstal i okruh jejích kamarádů.

V posledním ročníku střední školy Alice sebrala odvahu a svou nejlepší kamarádku Manuelu pozvala domů na večeři. Po jejím odchodu matka poznamenala, že Manuela má silné kotníky. Jinak k průběhu večera neměla co jiného dodat. Druhý den Manuela ve školní jídelně předvedla spo-

lužákům úžasně vtipný monolog na téma, jak se jejich kurážná kámoška Alice doma promění v šedou myšku. Alice jen zvedala oči ke stropu a smála se spolu s ostatními, ale tváře jí hořely studem.

Na koktejlovém večírku u příležitosti bratrova návratu z Oxfordu se matčin kolega zmínil, že zahlédl Alici vcházet do obchodu na Madison Avenue. Alice užuž chtěla vysvětlit, že tam skoro čtyři roky pracuje jako prodavačka, když ji předešla matka a kolegovi oznámila, že Alice se snaží získat pozici dobrovolného průvodce v Metropolitním muzeu umění, jež se náhodou nachází na Upper East Side. Byla to lež – Alice s matkou tu možnost kdysi krátce probraly, ale tím to skončilo. Alice chtěla protestovat, ale matčin ocelový pohled ji včas umlčel. Poslušně tedy přikývla a hrdlo se jí sevřelo náhlým prozřením, že v jistém směru je hanbou rodiny; že v porovnání s běžnou činností jejích ostatních členů dělá naprosto nezajímavé všední věci, a tudíž *ona sama* je nezajímavá, že *selhala*. Tohle poznání přišlo během zlomku vteřiny, ale zdrtilo ji.

Když po pár dnech Alice předávala výpověď, Nadine si ji přivinula k mohutnému poprsí a rozplakala se. Alice si matně vybavila, že takhle ji objímali v útlém dětství, ale nemohla si už vybavit kde ani kdy. Střední školu dokončila s průměrným prospěchem a na maturitní ples nešla, i když si pořídila osm metrů ultramarínově modrého hedvábí v odstínu Yves Klein.

Pak nakrátko přijel domů Alicin otec, jenž si všiml dceřiny uzavřenosti. Probral to s matkou a ta problém vyřešila tím, že dceři domluvila schůzku naslepo s mladým mužem

ze své firmy, kterého právě jmenovali junior partnerem. Daniel byl o deset let starší než Alice, chytrý právník se stopami dětského zadrhávání. Měl znepokojivě dlouhé řasy a snědou pleť, a nebýt nezvykle velkých uší, byl by to pohledný muž. *Pokud se smíří s mou zrzavou palicí*, řekla si Alice, *klidně nad těma ušima mávnu rukou*.

Alicinu matku ten vztah neskrývaně potěšil a Alice si uvědomila, že Danielovy city ji v očích rodiny nejen rehabilitovaly, ale dokonce vylepšily její pozici. A v hřejivé záři matčina nově probuzeného uznání Alice pochopila, že předtím žila v citovém prázdnu, a o to víc byla Danielovi vděčná. Když přišla na přetřes otázka Alicina vyššího vzdělání, právě Daniel jí nenásilně vymluvil plány na studium módního návrhářství na IED v Miláně, a proto se raději zapsala na Parsons School v New Yorku, aby se mohli dál denně vídat. Bohužel Alice byla tak přílišně nervózní, že u přijímacího pohovoru totálně vybuchla a nedostala se do seznamu přijatých. Daniel chtěl zamítnutí dát k soudu, ale Alici se nechtělo vyvolávat zbytečný rozruch, proto se sama rychle zapsala na místní kolej do kurzu výtvarných umění, zaměřeného na 3D modelování a tisk. Byla totiž přesvědčená, že tyhle znalosti jí později pomohou při studiu módního návrhářství a při tvorbě vlastních modelů.

A tak se tedy stalo, že nyní, o dva roky později, Alice rovnou z vyhráté postele podkrovního bytu, kde bydlela s Danielem, zamířila na schůzku s profesorem Felixem Stoklinským, před nímž teď rozechvěle stála.

Starý pán opět zvedl hlavu od její práce, tentokrát aby ji pohledem vyzval k reakci.

Jako závěrečnou práci sochařského kurzu pro druhý ročník předložila tři modely velikosti krabice od bot; pokud je profesor přijme, během třetího, závěrečného roku studia se z nich stanou mnohem větší bronzové sochy. První model, mladý pár ve vášnivém objetí, jí teď zčistajasna připadal jako krádež Rodinova *Polibku*, čímž také skutečně byl. Alice se silou vůle zklidnila. Na panikaření teď nebyla vhodná chvíle.

Probírala to s Danielem. Byl to především jeho nápad. Sama se zaboha nemohla rozhodnout, co předložit jako závěrečnou práci, až se s ní Daniel nakonec posadil k jejím dílkům z celého druhého ročníku a u každého kousku jí pomohl sestavit seznam pro a proti. Když vybrali tři figurativní skulptury, Daniel Alici vysvětlil, že by měla najít nějaký koncept, nějakou zastřešující myšlenku, jež všechny tři modely vzájemně propojuje.

Alice si odkašlala a dlaní přejela po Rodinově modelu; připadala si jako hlavní hvězda teleshoppingu. „Blaženost: první stadium. Setkání dvou lidí. Milostné vzplanutí. Je to... blaženost,“ objasnila.

Profesor neodpověděl. Alice se obrátila k druhému modelu: dva milenci ve středním věku, paže ovíjející se kolem druhá, ale s odvráceným obličejem, bez výrazu. Alice náhle sama nechápala, co ji proboha vedlo k tomu, že vybrala zrovna tenhle symbol trapnosti. Přesto se udatně držela plánu: „Pochybnosti: prostřední fáze,“ pokračovala. „Vášněn vyprchala. Ti dva se musejí snažit, aby to fungovalo. Žárlivost, nuda, řada zklamání... vyvolávají pochybnosti.“

Profesor přikývl. Obličejem mu kmitl úsměv. Alice si založila ruce za zády a přesunula se k třetímu modelu: starý muž s rysy zkřivenými bolestí drží bezduché ženské tělo. Michelangelova *Pieta* s obrácenými rolemi a posunem k postmodernímu étosu. Zčistajasna jí to připadalo hrozně laciné. Potlačila paniku a plahočila se dál. „Ztráta: poslední stadium,“ popisovala. „Vždycky to dopadne tak, že jeden člověk ztratí druhého.“

„Vždycky?“ ujistil se profesor.

„Vždycky!“ potvrdila. „Buď si najde někoho jiného, nebo se oba rozejdou, nebo jeden z nich... umře.“

„Takže tohle je sdělení vaší práce? Že láska končí špatně?“

Alicin žaludek hrozil, že se jí obrátí naruby. Našpulila rty a přikývla.

Profesor se jí zadíval do světle šedých očí. V tomhle věku jsou rozkošné všechny, ale tahle dívka je do jedné předčila. Připomínala mu Venuši s očima z mramoru, ještě ne zcela zhmotnělou, ještě nesršící životem jako většina jejích bujarých spolužáků. Léta zkušeností mu napověděla, že v jejích dosud neprobádaných hlubinách blikají plamínky, ale trochu se strchoval, že dívka je nikdy ani neprobádá, protože jí k tomu nic nepřiměje; její krása byla z těch, co rovnou otvírají dveře, a tím jí dovolí jen povrchně a bez námahy surfovat po hladině života tak dlouho, dokud to jí samotné bude vyhovovat.

„Jaký program máte na prázdniny?“ zeptal se nečekaně.

„Jaký... prosím...?“

„Co budete dělat? Kam pojedete?“

„Já... ještě nevím.“

„Chci, abyste vyrazila někam jinam. A abyste zažila něco...“ Starý pán uchopil Alici za obě paže. Na okamžik je jen tak podržel a pak jí je prudce zvedl vysoko nad hlavu. „Něco *úúúžasného!*“

Profesor se laskavě usmíval, ale Alici zaštípaly slzy v očích. Takže zklamala i jeho. A už toho měla vážně po krk. Měla po krk toho, že všem kolem sebe přináší samá zklamání. Štvalo ji, že se pořád chová jako idiot. Ale náhle měla jasno v tom, co udělat, a hned v tu chvíli a na tom místě se rozhodla, že to také udělá.

A v tom okamžiku i uvěřila, že cesta do ciziny byla původně *její* nápad. Neměla potuchy, že do Říma ji vábí cosi většího a silnějšího, nikoliv její vlastní vůle – že ve skutečnosti ji k sobě nesmlouvavě volá Věčné město. Já.

Londýn

Ani stáří nenaučí milovat smrt.

Sofoklés

Eiffelova věž se zachvěla a otřásla a pak se rozjela na dolní konec Holland Park Avenue. Lizzie usazená v obrovském arkýři londýnského bytu svého zemřelého bratra sledovala, jak se zářivě rudý patrový autobus s plakátem Paříže nalepeným na boku blíží k holubímu hejnu. Ptáci explodovali vysoko do vzduchu a vzápětí odtřepetali po větru. Jeden z holubů přesvištěl nad korunou platanu a zamířil rovnou k Lizzie. Maličko se zaklonila ze strachu, že pták naletí do skla, ale ten s elegantním zavířením křídel včas zabrzdil a přistál na kamenné římse přímo před ní. Lizzie s ptákem se vzájemně poměřovali zkoumavými pohledy, hlavu nakláněli střídavě k jedné a hned zase k druhé straně.

Lizzie nebyla, a to ani v mládí, velká kráska, ale přesto měla tahle v současnosti šedovlasá sedmasedmdesátiletá Lizzie Lloyd-Jamesová ve smutečních fialových šatech jiskru a švih. No dobrá, zrovna dnes ráno uznala, že nic jako

„smuteční fialová“ vlastně neexistuje, ovšem v černé vypadala jako sup, tak je to.

Lizzie holubovi vlídně vysvětlila: „Henry toužil ještě navštívit Řím.“ Každé slovo rezonovalo dokonale přesnou artikulací britských vyšších vrstev. Pták zaklonil hlavu.

Vzadu v temné místnosti odpověděl ženský hlas, jehož venkovský přízvuk britského západního pobřeží prozrazoval kořeny v Bristolu. „Krátká návštěva Říma. Aspoň si tam trochu pročistíme hlavu.“

Lizzie zvedla ručně psanou pomuchlanou listinu a naklonila ji ke světlu. Prohrábla kapsy, ale vzápětí si uvědomila, že brýle na čtení má na řetízku zavěšené na krku. Nasadila si je a pak je na nose několikrát postrčila výš a zase níž, aby co nejlépe zaostřila.

„Přeje si, ať jdeme k nějakému mostu...“ oznámila Lizzie.

A hlas odvětil: „Ano, Ponte Sant’ Angelo.“

„Správně, k Andělskému mostu,“ potvrdila Lizzie, jež přimhouřenýma očima mžourala do papíru. „Píše tady, že právě tam jste se seznámili.“

„To je pravda,“ povzdechla si Constance. „Bože můj!“

Lizzie se obrátila a přes horní okraj brýlí spatřila prsteny obtěžkanou, modrými žilami protkanou ruku, která se vynořila z hlubin pohodlného ušáku. Nechala holuba jeho vlastním plánům, přešla ke křeslu a vložila papír do natažené ruky vdovy po svém mrtvém bratrovi.

Na rozdíl od své švagrové bývala šestasedmdesátiletá Constance Lloyd-Jamesová skutečná krasavice, a navzdory žalu z nedávné události se na tom dodnes nic nezměnilo. Narodila se do rodiny pracujícího podnikatele, jenž si

vydělal jmění rekonstrukcí a novou výstavbou bristolských doků poté, kdy plovoucí molo přestalo stačit pro hlavní přístav anglických obchodních lodí. Peníze rodině umožnily dopřát Constance vyšší vzdělání v Londýně i v Římě. Její krása jí pro změnu umožnila provdat se „výš“ do méně významné aristokratické rodiny. Tehdy na začátku „swingujících šedesátých let“ všechny společenské vrstvy okázale předstíraly, že na příslušnosti k sociální třídě už nezáleží, třebaže opak byl pravdou.

Mladá Constance využila rodinného nadání pro podnikání v nemovitostech a pomohla manželovu skomírajícímu příbuzenstvu postavit se na nohy. Jak se jejich společné bohatství rozrůstalo, manželé se zapojili do kampaně podporující současné britské umělce nákupem jejich děl. V důsledku toho dnes vlastnili nepředstavitelně cennou sbírku obrazů, soch a uměleckých instalací, a navíc i velké nemovitosti v Londýně a několik biofarem v Devonu a Cornwallu.

„Držíš se, holčí?“ zeptala se jí Lizzie. Navzájem se oslovovaly „holčí“ – Lizzie už ani pořádně nevěděla proč; snad šlo o ironickou prefeministickou zdrobnělinu? – hned od chvíle, kdy se jako dvacetileté dívky setkaly poprvé. Lizzie byla ta bystrá mladičká kráska ihned sympatická. Líbilo se jí, jak její starší bratr zářil v Constancině přítomnosti šťastím, a obzvlášť ji pobavila scénka, kdy Henry rodičům oznámil svoje rozhodnutí se s Constance oženit. Otec pouze vykuckal doušek čaje zpět do porcelánového šálku značky Wedgwood, zato na výraz v matčině obličeji Lizzie nezapomene do konce svého života. „Ale

vždyť ona má přízvuk jako *pirát*!“ zhrozila se tehdy matka.

Lizzie vlídně pohladila Constance po vlasech a rozhlédla se v šeru pokoje kolem sebe. V obřím benátském zrcadle nad krbem zahlédla svůj matný odraz, který ji rozhodně nepotěšil.

„Kdo je ta stařena?“ otázala se Lizzie přízraku, jenž jí oplácel pohoršený pohled.

„Čas od času se podívám na svoje vrásky, co se člověku údajně dělají od smíchu, ale nejde mi do hlavy, co tak zábavného jsem zažila,“ prohodila Constance.

Lizzie se rozesmála.

Constance se zvedla z křesla. Sotva se její odraz objevil vedle rozesmáté Lizzie, Constance se zachmuřila.

„Co je?“ obrátila se k ní Lizzie.

„Ten tvůj smích. Tolik mi ho připomíná,“ povzdechla si Constance.

Lizzie si od ní vzala dopis zpět. „Tady nám podrobně a konkrétně popsal, kam máme jít a co máme udělat. Celé je to dost zvláštní, souhlasíš?“

„Byl to zvláštní člověk,“ pronesla Constance prostě.

„To je pravda.“

„A proto jsme ho milovaly.“

„Ano.“

Lizzie se zachvěl horní ret. Chvatně se odvrátila, aby ji snad Constance nenachytala při ztrátě nadhledu. Ovšem Constance tím neošálila.

„Tak ukaž, holči!“ vyzvala ji Constance rázně. „Co má být cílem celé akce?“

O pár dní později Henryho řidič Robert prokličkoval tmavě modrým vozem značky Jaguar silnice a objížděky, které letiště Heathrow obklopují jako pavučina moderních hradních příkopů. Lizzie s Constance dovezl až k závorám před vchodem do odletové haly. Robert do haly odnesl Constancin kufr a ona šla těsně za ním. Když nějaký ochotný mládenec přidržel dveře pro Lizzii, nakázala mu, ať popadne její kufr a jde za Robertem. Mladík začal honem vysvětlovat, že je pouze pasažérem, ne zaměstnancem letiště, když kolem nich tryskem proběhla ven z haly zpanikařená Constance. Lizzie nechala mladíka mladíkem a rychle se pustila za švagrovou.

„Co se děje, holči?“

„Henry. Nechala jsem ho v autě.“

A skutečně. Henryho popel čekal v obyčejné krabici z recyklovatelného kartonu – což byla jeho vlastní předsmrtná volba – připoutané bezpečnostním pásem k přednímu sedadlu pro spolujezdce. A přesně tam ho po chvilce objevily. Přiběhl i Robert, který se propadal hanbou, že nejenom zapomněl na svého vysoce váženého a zpopelněného zaměstnavatele, ale navíc že nechal auto odemčené, a tím krabici vystavil riziku krádeže. Constance Roberta uklidnila a vřele mu nabídla odpuštění. Všichni byli vykojení nervozitou. Byl to významný den. Robert se odvážil Constance obejmout a Lizzie si všimla, že švagrová to zvládla s elegancí. Následovalo kratičké a lehce nepatřičné přetahování, kdo z nich donese Henryho do letištního terminálu. Ano, je těžký, připustila Constance, ale unesu ho bez problémů, *děkuji vám, Roberte*. Sotva v jejím hla-

su zaregistroval ten tvrdý pirátský podtón, bez dalších námitek krabici Constance předal.

Vysoko nad Alpami si Constance s Lizzie hověly v první třídě a srkaly OCG Prosecco di Conegliano-Valdobbiadene, přesně, jak jim v dopise nakázal Henry. Krabici vytáhly z horní zavazadlové přihrádky, kam ji při startu musely zavřít kvůli předpisům, ale teď si Henry hezky hověl mezi nimi na široké područce z ořechového dřeva.

Přistoupila k nim mladá letuška, jež si předtím nenápadně setřela rtěnku z předních zubů. Oslovila je s typicky jižanským americkým přízvukem, který by snad byl i okouzlující, nebýt jejího totálního nezájmu. Obě ženy si domyslely, že ten podtón by rázem zmizel v případě, že by na jejich místech seděli dva pohlední mladí manažeři.

„Můžu vám tu krabici uložit nahoru, madam?“ otázala se letuška. Rovnou se přes Constance natáhla ke krabici, čímž dala jasně najevo, že se ve skutečnosti neptá, pouze informuje o svém záměru.

„Ne, děkuji!“ odvětila Constance vlídně, ale tak důrazně, že letuška okamžitě zařadila zpátečku.

„Tohle totiž není krabice,“ sdělila jí Lizzie rozjařeně, „ale můj bratr.“

„A můj manžel!“ dodala Constance.

„Henry!“

„Letíme s ním do Říma.“

„Henry Řím prostě zbožňuje.“

Obě staré dámy se na letušku zlomyslně usmály.

„Aha. Tak dobře.“ Letuška to očividně nehodlala řešit.

„Víte, kdybyste něco potřebovaly, stačí zavolat.“

„Grazie,“ pronesla Constance tím svým hlasem protřelého piráta.

Letuška se vypařila.

Constance usrkla svoje prosecco. „Mám dojem, že jsme ji vyděsily.“

Lizzie si usrkla ze svého. „To si teda piš!“

„Jsme děsivé staré ježibaby,“ řekla Constance.

„To si teda piš!“ potvrdila Lizzie.

Constance se k Lizzie obrátila a zvedla broušenou sklenku k přípitku. „Na dvě děsivé ježibaby!“

Lizzie si s Constance přitukla, až sklenky jemně zacinkaly.

Leonardo da Vinci 1

Dlouhá, jednotvárná, neměnná léta blahobytu či nedostatku ve středních letech představují to nejsvědňější pozvání (pro d'ábla).

C. S. Lewis, Rady zkušeného d'ábla

Opálený muž s příjemným úsměvem, díky němuž působil přirozeně v každém prostředí, procházel uličkou obchodní třídy Airbusu 380. Nesl dvě láhve vody, jednu perlivou, druhou neperlivou. V šestačtyřiceti si Alec Schack teprve začínal užívat ovoce svého úspěchu. Studia architektury dokončil v období doznívající stavební krize, v důsledku které zůstal nezaměstnatelný. Nakonec přijal místo ve strýcově skromném obchodu s osvětlením v Cincinnati. Když strýce při instalování vánoční výlohy sežehl elektrický proud, truchlící teta Aleka požádala, ať po něm převezme obchod. Nebylo to povolání, které by si sám vybral. Osvětlovací technika nepatřila k jeho vášním, ale dost ho bavila, a navíc měl pro ni talent. Během tří let obchod rozšířil o další dvě provozovny v Cincinnati a do deseti let už měl prodejny i v Clevelandu a Toledo. Alec chytře prokličkoval

bytovou krizí a svezl se na tsunami následných rekonstrukcí, takže nedávno otevřel svůj devětadvacátý a nejnovější obchod ve Westfield Century City v Los Angeles.

Jeho kariéra představovala splněný americký sen. Alec si dobře uvědomoval, že se ho dočká jen skutečné dítě štěstí. Řada jeho konkurentů padla, ale on patřil k hrstce těch, kdo přežili, a navíc i prosperovali. Přiznával si, že by měl být vděčný osudu, a většinou i byl. Ovšem ne nepřetržitě. Čas od času ho přepadlo tušení, že jeho život vypadá líp zvenčí než zevnitř. Ne snad, že by se užíral touhou všechno to zahodit a vydat se na dráhu profesionálního golfisty nebo kytaristy v rokenrolové kapele. Někdy se však probudil už kolem třetí ráno a zaboha nemohl znovu usnout, protože se mu hlavou honila otázka, zda v životě o něco *nepřichází*.

Alec došel ke svému místu a obě láhve podal své manželce Meg. „Neperlivá i perlivá!“ pronesl a do těch slov vložil jen takovou dávku znechucení, aby to manželce neušlo. „Čistě pro jistotu, kdyby sis to rozmyslela.“

Meg se k manželovi sice obrátila, ale podle svého zvyku upřela pohled do prázdna, jako by mluvila s neviditelnou osobou usazenou mezi nimi. „Proč bych si to měla rozmyslet?“ podivila se. Většinu dospělého života sice strávila ve Spojených státech, ale nosové australské výslovnosti se stále úplně nezbavila.

Alec pokrčil rameny.

„Proč z toho děláš problém?“ pokračovala Meg. „Požádala jsem o vodu. Čirou náhodou jsem se spoléhala na to, že vybereš podle svého.“

Chceš říct, že jsi mě donutila donést ti přesně to, co chceš, odsekl Alec v duchu.

Meg si domyslela, co se mu honí hlavou, a řekla: „Zapuzuji tě, zapuzuji tě, zapuzuji tě.“

„Kdyby to bylo tak snadné,“ zabručel a otevřel seznam možností zábavy během letu.

Meg otevřela lahev a lokla si. „Už tě začínám nudit,“ konstatovala. „Už tě nepřitahuju.“

„A proč myslíš, že sedím tady vedle tebe?“ vrátil jí Alec.

„Zvyk?“ nadhodila Meg. „Nevím. Proč tady sedíš vedle mě? Aby ses na mě mohl utrhovat na důkaz toho, jak tě šikanuju?“

Alec vyhlédl oknem na křídlo pohupující se v načechnutých bílých mracích. „Kdybych to okno vykopl, oba nás to vycucne do zapomnění.“

„Radši jsi neměl letět,“ povzdechla si Meg. „V naše posílání nemáš sebemenší důvěru.“

V jaké poslání? pěnil Alec pro sebe.

V jistém smyslu se o posílání jednalo. Před lety, když se jejich nejstarší dcera Sydney přehoupala z věku batolecího do holčičkovského, Meg založila blog, v němž pravidelně dokumentovala průběžné proměny dětského pokojíku. Původně šlo o marketingový tah inzerující Alekovu novou kolekci dětských lampiček a nočních světýlek, ale díky manželčině schopnosti vtipné zkratky blog rychle dosáhl úspěchu. Nakonec se představil pod novým názvem Megamamma. Během doby se stal jedním z nejoblíbenějších blogů na webu pro hospodyňky ve stylu děvčata-plácáme-se-v-tom-všechny-stejně.

Megin nejnovější projekt sestával z popisu rekonstrukce jejich rozlehlého domu ve španělském koloniálním stylu s vyhlídkou na Stříbrné jezero v sousedství Los Angeles.

Vybrala si zvláště nebesky modré kachlíky, jež podle všeho pocházely od malého výrobce v Římě. Vzhledem k tomu, že vzorek objevila v pestré hromadě kachlíků bez označení, nikdo si nebyl jeho původem jistý stoprocentně. Meg rozesílala fotografie e-mailem, radila se nad vzorky i po Skypu, ale nakonec usoudila, že nejlepší (a nejzábavnější) bude zaletět přímo do Itálie a s výrobcem kachlí si promluvit osobně.

Pak bylo třeba podniknout další krok, a sice přemluvit manžela, aby ji na cestě doprovázel. Vzhledem k tomu, že úplně zapomněl na jejich poslední výročí svatby i na její nedávné narozeniny (a obří pugét původních australských květin doručený až v podvečer po zásahu jeho zděšené sekretářky průšvih spíš zhoršil, než zachránil), si byla skoro jistá, že manžel na Řím kývne.

Manžel na Řím skutečně kývl, ale ne kvůli zapomenutým narozeninám nebo výročí – beztak už stačil zapomenout, že na ně zapomněl – ale protože si vybavil, že ve Věčném městě si spolu s Meg vždy užili výjimečný sex. A jelikož od jejich posledního sexu uběhla už celá věčnost, Alec uvítal příležitost ten problém napravit.

Letadlo začalo klesat. Meg se nehty zaryla hluboko do Alekova zápěstí. Mezi manželi platila němá dohoda, že Meg svou hrůzu ze startu a přistání letadla smí ventilovat masakrováním jeho ruky a předloktí.

Alec zamrkal a pohladil tu drápající ruku. Meg se vděčně usmála, ne přímo na něho, ale tak blízko, jak to jenom zvládla. Alec jí zastrčil zbloudilou kadeř za ucho a mimoděk si povšiml, že navzdory na kost vysušenému vzduchu v kabině se jí nemilosrdně narovnané plavé vlasy začínají kadeřit.

V pestrobarevném moři zběsile gestikulujících obyvatel středomořského státu se v příletové hale probíjeli k výdajovému karuselu číslo tři a čekali, až k nim dorazí zavazadla. Alec si představil římské zřízence u vykládky zavazadel, jak se s kafem v jedné a s cigaretou v druhé ruce rozvalují na jejich kufrech. Zahlítila ho vlna podráždění. „Kdybychom jeli pátrat po zapomenutých středověkých freskách,“ broukl, „dávalo by to smysl. Kdybychom jeli pomáhat s vykopávkami starověkého chrámu, dávalo by to smysl. Kdybychom třeba jeli na duchovní pouť a...“

Meg ze zkušenosti věděla, že Alekův výlev je pouze projevem přeměřované úzkosti, takže ho přerušila a ukázala na kufr, který se právě objevil. Alec se téměř neproniknutelným valem cestujících protlačil až k pojízdnému pásu a sáhl po kufru současně s obtloustlou starou jeptiškou v tradičním černém rouchu s bílou pokrývkou hlavy.

Meg pobaveně sledovala, jak se Alec s jeptiškou přetahují o kufr. Kratičká, ale vášnivá výměna názorů je posléze přiměla prozkoumat visačku se jménem. Alec moudře přenechal čtení na sestře Luc-Gabrielle. Nad zavazadlem se zahoupal stříbrný křížek na modré stužce jako při požehnání. Jeptiška se pak rázně vzpřímila a obula se do Aleka, který se po-

korně uklonil a zablekotal odpověď. Zahanbeně se protlačil zpátky davem ke své ženě, které se pečlivě vyhnul pohledem.

„Opovaž se něco říct,“ zasyčel. „Věř mi, že bych za sebe neručil.“

„Ale ano, ráda věřím,“ přikývla Meg. „S tou sedmdesátiletou jeptiškou jsi to skouel tak fantasticky asertivně, že už nepronesu ani slabiku.“

Alec zkormoučeně sledoval, jak se na výdajový karusel rodí stále další zavazadla, a v duchu se nabádal k větší trpělivosti; tohle není země, kde prim hraje zákazník. Itálie sice vyniká v mnoha ohledech, ale kvalitní odbavení zavazadel mezi ně očividně nepatří. „Už tady dávno měly být,“ neudržel se. „Odbavení se přece vždycky stihne před příjezdem městského autobusu!“

„Ovšem jen v případě, jak sám víš, že se ti kufr neztratí,“ popíchla ho Meg.

Karusel se pozvolna vyprázdnil a dav prořídł, načež začalo být zřejmé, že jejich zavazadla se skutečně ztratila. Cestu plánovali na otočku, prostě spojit příjemné s užitečným; den v Římě, aby vyšpiónili zdroj vytoužených obkladových dlaždiček, a pak honem zpátky do Los Angeles. Jenže Meg se tady sotva postavila nohama na pevnou zem a už byla vykolejená. Potlačila nával dětinského zklamání a jen s vypětím se ovládla, aby nezadupala vzteky.

„Tohle není součást plánu. *Tohle není součást plánu!*“ zopakovala podruhé hlasitěji, protože ta trucovitá holčička v ní nakonec získala navrch.

Poblíž se zastavili dva členové letištní ostrahy v černých baretech se samopaly přes ramena. Alec si povšiml, že

u stehna jim navíc visí pouzdro s černou pistolí. Ztlumil hlas. „Pokud máš v plánu nechat nás zavřít ještě před začátkem dovolené...“

„Houby dovolená!“ skočila mu Meg do řeči. „Jsme tady *pracovně*.“

Po chvilce bloudění a další krátké ostré výměně slov našli přepážku pro nahlášení ztraceného zavazadla a zařadili se do fronty nespokojených pasažérů. Během čekání Aleka užírala manželčina poznámka o pracovní cestě natolik, až to nevydržel a nahlas vyhrkl, co si myslí.

„Ale my tu nejsme pracovně!“ sykl.

„Nezlehčuj to!“ okřikla ho.

„Já to nezlehčuju – vždyť *jde* o prkotinu. Přijeli jsme na den do Říma, abychom našli ty pravé obkládačky do naší koupelny.“

Meg si povzdechla.

„Na stupnici mezi zbytečné až bezvýznamné,“ doplnil Alec, „jsme touhle akcí dosáhli maxima bodů.“

„Budování rodinného hnízda pro naše miláčky nepovažuju za zbytečné ani bezvýznamné!“

Alec se na manželku zkoumavě zahleděl; možná z ní mluvil jen začátek menopauzy. *Jací miláčci?* podívil se v duchu. *Máme doma nechutný pubertáky, co nám provádějí jenom to nejhorší!*

„Prosím, nehraj si zase na pana Protivu,“ ozvala se Meg. „Jsme ve Věčném městě. Tady jsme se seznámili a zamilovali se do sebe...“ Odmlčela se, aby spočítala, kolik času od té doby uběhlo. A současně s tím, jak řekla: „Devatenáct let,“ Alec pronesl: „Osmnáct let.“

„Devatenáct.“

„Osmnáct.“

„Devatenáct.“

„Záleží na tom?“ nadhodil Alec.

„Tobě podle všeho ne,“ utřala ho Meg.

Všechny cesty

Každého člověka každá cesta přivede vždy do Říma.

Geoffrey Chaucer, *Pojednání o astrolábu*

Na stejném letišti se jen o kus dál ocitla Alice ve stejné situaci jako Meg a Alec Schackovi. Její letadlo z New Yorku přistálo jenom pár minut po tom z Los Angeles. Cestou k zavazadlovému karuselu byla přímo oslněná zářivými rudými, žlutými a modrými barvami ve všemožných odstínech a nejruznějších tónech. Po odletu z tmavě šedého, hnědého a temného Kennedyho letiště ji přivítal kaleidoskop barev, jako by se všichni cestující během letu na povel převlékli, aby tak oslavili svůj přilet na letiště Leonarda da Vinci.

Alici to připadalo jako dárek, ta mnohobarevná symfonie, symbol naděje. Z ateliéru profesora Stoklinského odcházela s odhodláním přetvořit se v nové já; už se nebude jenom mdle přizpůsobovat, už se nebude za každou cenu snažit, aby se zalíbila. Bude rozhodná a sebejistá, vytkne si jasný cíl a nesmlouvavě si půjde za svým. Itálii sice v životě nenavštívila, ale ze střední školy si ještě pamatovala základy italštiny. Byla zvědavá, zda se právě v téhle zemi dokáže změnit.

Co kdyby se začala představovat jako Alicia? Nebo co si vybrat úplně nové jméno? Možná by měla vystupovat jako někdo úplně jiný, třeba si hrát na svou kamarádku Manuelu. Při čekání u karuselu jí hlavou vířila zběsilá změt' myšlenek, takže trvalo poměrně dlouho, než si uvědomila, že její batoh se vůbec neobjevil. Tak tohle se jí stalo poprvé. Co teď? Po chvílce k ní přistoupil zřízenec v uniformě s dotazem, jestli je v pořádku. Vynervovaná Alice si ani nevšimla, že se jí podařilo vydolovat pozůstatky školácké italštiny do té míry, že zřízenci nejen rozuměla, ale ještě mu dokázala sdělit příčinu svého zoufalství.

Podle instrukcí laskavého zřízence pak zamířila k patřičné přepážce, aby nahlásila ztracené zavazadlo. V duchu si povzbudivě připomínala, že ztracený batoh ještě neznamená konec světa; je to pouhý zádrhel. A vlastně, není to ani zádrhel, je to dar; vítaná příležitost odstartovat v sobě tu novou, sebejistou Alici. Pokud by nezvládla vyřešit takovou prkotinu, mohla si rovnou ušetřit celou cestu, no ne?

Zabočila za roh a u přepážky spatřila dlouhou frontu cestujících, mezi nimiž stáli i Schackovi. Kdyby si jich všimla či kdyby si Schackovi všimli jí, zřejmě by se navzájem poznali, pak by následovala typická scénka v duchu: *jéje-co-tady-pohledáváte?* Šlo by o ryzí náhodu, nikoliv o setkání zrežírované mnou či jiným duchem Říma. Nebylo nutné, aby se teď setkali, naopak; setkání by mohlo změnit jejich předem určené trajektorie. A tak k němu nedošlo.

Při pohledu na dlouhou frontu u přepážky pokleslo Alici srdce. Stará Alice by se pokorně zařadila na samý konec

fronty a zatelefonovala by Danielovi, aby ji trochu utěšil. Nová Alice se zachovala navlas stejně. Ovšem sotva začala hledat Danielovo číslo, ucítla tak propastný hnus sama nad sebou, až ji to vyděsilo. Něco *úúúžasného*, jak jí radil profesor. *Chci, abyste zažila něco úúúžasného!* Alice přerušila spojení, dřív než se Daniel stačil ohlásit.

V čele fronty právě přišla řada na pěti ležérně pomuchlaných mladíků. Alice k nim náhle a nevysvětlitelně ladně, a to skutečně *ladně*, zamířila. Z jejich hovoru vydedukovala, že jde o Brity. Srdce jí tlouklo až v krku. Na horním rtu jí vyrazil pot. Zaslechla hlas se silným italským přízvukem a zaskočeně si uvědomila, že je to její hlas.

„*Pardon, signore,*“ pronesla Alice na adresu mladíka, který z té party byl nejhezčí a tvářil se sebejistě.

Všichni mládenci se rázem obrátili jedním směrem a téměř se zakuckali při pohledu na rudovlasou bohyni, jež se k nim ráčila přiblížit.

Hezoun se silou vůle přiměl zůstat v klidu, jako by ho krásné ženy oslovovaly dnes a denně. „Ahoj,“ zazubil se přeochoťně. „Co račte potřebovat?“

Alice kratičce zpanikařila, ale hned se usmála, aby zamaskovala nejistotu.

Mladíci se začali překřikovat navzájem.

„Hele, *ahoj!*“ vnucoval se mladíček s kultivovanou výslovností a s modročerným batohem.

„*Let's make babies together!*“ zazpíval halasně hromotluk v korálově růžovém tričku s límečkem.

„*Ale pánové!*“ pokáral je mládenec v hráškově zeleném tričku.

„Vždyť nemá ani páru, o čem mluvím!“ mávla Růžová košile rukou a obrátila se k Alici: „Nemám pravdu, pušo?“

Alice se udatně držela italského přízvuku. „Já spěchat moc. Před vámi smím?“

„Můžeš jít, kam chceš, hlavně když nám předvedeš tu úžasnou prdelku,“ pravila džentlmensky Růžová košile.

Hráškově zelené tričko praštilo Růžovou košili do ramene.

„Samozřejmě, klidně běžte napřed,“ kývl Hezoun.

„Ojoj!“ zakňučela Růžová košile.

Alice přistoupila k přepážce. Žena v námořnicky modré uniformě s tlustou vrstvou oranžově laděného make-upu k ní vzhledla: „*Dimmi*.“ Alice si nebyla úplně jistá, co to znamená. Zaváhala; sebejistota ji na okamžik opustila. Současně si s nepříjemným pocitem uvědomila, že mladíci jí očumují zadek, a zčistajasna do ní vjel vztek, že se dostala do takové trapné situace. Na další divadýlko už nenašla sílu, takže úřednici jen obyčejnou angličtinou vysvětlila, že právě dorazila z New Yorku a že jí zmizel batoh.

Alice vnímala, že mládenci slyší její americký přízvuk. Prozradila se. Jen doufala, že chlapce moc nenaštvala nebo v nich neprobudila touhu po pomstě. Rozhodla se za podvůdek omluvit a bleskově zmizet.

„Mohla byste mi to zavazadlo popsat?“ požádala oranžově nalíčená žena plynulou angličtinou, kterou očividně ovládala stejně dobře jako italštinu.

V tom okamžiku do Alicina zorného úhlu vkročil zřízenec od karuselu.

„*Signorina, è suo questo zaino?*“

Obrátila se. Držel její avokádově a limetkově zelený batoh.

Zatímco jí zřízenec pomáhal nahodit batoh na záda, Alice se pečlivě vyhýbala pohlédnout na skupinku mladíků. Poděkovala zřízenci a konečně se otočila tváří v tvář pěti, kterou předtím obelhala.

Ke svému úžasu se setkala s obdivem, ne s odsouzením. Tihle mládenci se netajili tím, že v jejich očích je *bomba*. Nová Alice rázem převládla nad starou Alicí. Oblažila své obecenstvo širokánským úsměvem a nasadila chraplák, jako by denně stáhla padesátku cigaret.

„Hodně štěstí s těmi bágly, chlupci. Užijte si krásný den.“ Tentokrát neodplula. Zvolila lenivý, smyslný krok.

V příletové hale začala v duchu promýšlet, jestli přesun do římského centra bude levnější a jednodušší taxíkem, autobusem nebo vlakem, když jí náhle svitlo, co udělá ta nová Alice: pojedje stopem, jak jinak. Sice v životě nestopovala, ale najednou jí to přišlo jako vzrušující a zcela patřičný další krok.

Odmítnutím zlomila srdce několika taxikářům a pěšky zamířila pryč od letištní haly. Ovšem chodníky a cesty pro pěší nečekaně skončily a tím daly Alici na srozuměnou, že její plán je značně nestandardní. A teď stála na popukané krajnici čtyřproudové dálnice. Coby rodilou Newyorčanku ji chaotické úlety řidičů neměly překvapit, ale něco podobného ještě v životě neviděla. Auta bez ohledu na dělicí čáry klíčovala a předjížděla se. Řidiči nepřetržitě troubili a rozzuřeně na sebe gestikulovali. V jednom děsivém okamžiku se ve čtyřech pruzích ocitlo šest aut naráz a chyběly jen milimetry, aby se urvala zpětná zrcátka.

Nová Alice se tedy poradila s tou starou a společně dospě-

ly k závěru, že na přiznání porážky či na vyhlášení ústupu je ještě dost času. Vyčkávala na zřídnutí dopravy, kdy snad bude mít větší šanci odchytil vozidlo, když zahlédla pětici skútrů blížících se zvolna k ní. Podle rychlosti a jisté obezřetnosti řidičů usoudila, že skupinka patří k motorkářům – začátečníkům.

První skútr ji minul a řidič jí přitom zamával. Byl to Hezoun a byl z jejich setkání stejně překvapený jako Alice. Pak ji v rychlém sledu minul i zbytek party mladých Britů. Procesí uzavíralo Hráškově zelené tričko. Pohled na Alici pro něj znamenal takový šok, že od ní nedokázalo odlepit oči, tím přehlédlo zásadní fakt, že jeho předjezdci zpomalují.

Alice začala ukazovat a zběsile máchat pažemi. Zelené tričko kouklo před sebe a spatřilo totéž co Alice: přímo v cestě mu stály skútry hulákajících a hystericky nadskakujících kamarádů. V náhlém úleku Tričko zabrzdilo tak prudce, že gumy skútru se doslova zasekly o vozovku a v smrdutém oblaku gumového kouře stroj se zavytím znehybněl. Mladík udržel ruce na řídítkách, ale prudké trnutí mu odlepilo podrážky od vozovky a vykoplo ho do výšky, jako by vyletěl ze sedla vzpouzejícího se mustanga.

V mozku chlapci zašrotovalo současně hned několik výstražných signálů: že na konci obloukového letu nutně narází přímo do shluku přátel. Podvědomě sevřel řídítka ještě silněji a veškerou vůli se zapojil do přeprogramování energie zapojené do bleskově probíhající rovnice. Nohy se mu zastavily v letu doslova ve stejné úrovni jako ruce. Zvrátil dráhu svého těla a prudce dřepl zadkem zpátky do sedla. Po vteřince bezdechého ticha se ozval bouřlivý potlesk a jásot.

Alice na mladíky zahulákala, ať se klidí stranou, protože se k nim řítíl další chumel vozidel s mohutným tahačem v čele. Parta se chvatně přesunula na krajnici. Alice se k nim dověkla s batohem. Hráškově zelené tričko se zdálo netypicky pobledlé, ale podle toho, jak se ostatní chechtali a navzájem poplácávali po zádech, usoudila, že všichni jsou naprosto v pohodě.

Hezoun nabídl Alici odvoz do města a ona přijala. Vysvětlila, že v Římě se zdrží jen na jedinou noc. Hned nazítří odpoledne chytí vlak do Florencie, proto si předem zamluvila batůžkářský hostel poblíž nádraží Termini. Hezoun se chvástal, že Řím zná „stejně dobře jako hřbet vlastní ruky“. Vyhledal hostel na mapě Říma a prohlásil, že tamní čtvrť je špinavá a nebezpečná, načež Alici nabídl, ať zkusí sehnat nocleh ve stejném typicky italském staromódním penzionu, kde mají ubytování zajištěné oni.

Staré Alici blesklo hlavou, že může jít o součást důmyslné pomsty, ale nová Alice se postupně zahleděla do pěti párů štěněčích očí dychtivě čekajících na odpověď. Rozhodla se to risknout. O chvílku později se malá flotila skútrů už opět řítíla po dálnici a šik uzavíral Hezoun. Alice se mu pevně tiskla k zadům. Vítr jí šlehal vlasy kolem obličeje. Byla to její první jízda na skútru a poskytla jí naprosto úchvatný zážitek.

„Dobrý?“ křikl na ni Hezoun.

„Super!“ houkla a zubila se přitom tak zešíroka, až ji bolely čelisti.

„Klidně se na mě můžeš víc přimáčkout, jestli chceš. Já se v zádech nezlomím, neboj.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.